

törekvésnek. A filozófiai propedeutika tanárának különös segítséget és termékeny szuggesztiókat nyújt. K.

Franz Ehrle: Die Scholastik und ihre Aufgaben in unserer Zeit. Zweite Auflage, besorgt von Fr. Pelster. 1933. Herder-Verlag. (100 l.)

Ehrle kardinális, a skolasztika történetének nagy bűvára, ebben a munkában világosan és tömören végignyomozza a skolasztikus filozófia fejlődését napjainkig. Először a skolasztika két fővonását vizsgálja: egyrészt a keresztény kinyilatkoztatáshoz, másrészt az aristotelesi filozófiához való viszonyát. Ezt nyomozza aztán tovább a skolasztika fejlődésének különböző korszakaiban, míg végül a skolasztika jelen feladatait tűzi ki. A könyvhöz hozzácsatolja az Aquinói Szent Tamás filozófiájára vonatkozó pápai bullákat és enciklikákat, melyeket megfelelő magyarázatokkal kísér. A mű főképen a főiskolai ifjúság számára készült, hogy ez mélyebb bepillantást nyerhessen belőle a skolasztikának lényegéről és mai feladatairól. K.

Gustav Schnürer: Die Anfänge der abendländischen Völkergemeinschaft.

Herder-Verlag. 1932. 320 lap. (A Geschichte der führenden Völker c. vállalat egyik kötete.)

A szerző világos és plasztikus képet tár elénk a nyugateurópai népek kultúrközösségének kialakulásáról: a germán törzseknek a római birodalomba való benyomulásáról, a középkori kultúrának az antik római örökségből való fokozatos kibontakozásáról s ennek a kereszténységgel való egybeolvadásáról. A nevelés középkori multja iránt érdeklődő különösen beható és egységes képet kap Nagy Károly kultúrpolitikájáról s ennek az ő hatalmas személyiségében rejlő indítékairól. A politikai történet háttéréből mindenütt kellő hangsúllyal domborodnak ki a művelődési elemek is. A könyv a középkori neveléstörténet számára kellő politikai és művelődéstörténeti háttérül szolgál. K.

Alice Descoedres: L'Éducation des enfants arriérés. Számos ábrával. (Collection d'actualité pédagogique.) Neuchâtel, Delachaux et Niestlé. (K. S.-r., 416 l.) — Ára 6 svájci frank.

Könyvét, melyről Pierre Bovet, a genfi egyetem híres tanára a legnagyobb elismerés hangján ír, a szerző mea culpával kezdi. Az előbbi két kiadásban t. i. könyvének Az abnormis gyermekek nevelése (*L'Éducation des enfants anormaux*) volt a címe. Erre Robin *L'enfant sans défauts* című művében ezt írta: „... miért kell annyira megaláznai a fiatal lelkeket a rendellenességnek rájuk bélyegzésével!” És Descoedres, akinek könyvét előbbi két kiadásában német, angol, spanyol, lengyel nyelvre lefordították, alázatos lélekkel beismeri, hogy tévedt. Robinnek igaza van, az *abnormis* szót a gyermekre nem szabad alkalmazni, sőt ki kell a pedagógiából egészen törülni, mert nevelőmunkánk éppen arra irányul, hogy rendellenességükből, abnormitásukból kiemeljük az ilyen gyermekeket.

Ha mármost ez a kiemelés sikerül és mi mégis abnormis egyéneknek nevezük őket s ilyen bizonyítványokat állítunk ki nekik, önmagunkkal kerülünk